

Valitus, jonka Robert Roos ym. on tehnyt 5.7.2022 unionin yleisen tuomioistuimen (laajennettu kahdeksas jaosto) yhdistetyissä asioissa T-710/21, T-722/21 ja T-723/2, Robert Roos ym. v. Euroopan parlamentti, 27.4.2022 antamasta tuomiosta

(Asia C-458/22 P)

(2022/C 340/31)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittajat: Robert Roos ym. (edustajat: asianajajat P. de Bandt, M. R. Gherghinaru ja V. Heinen)

Muut osapuolet: Euroopan parlamentti ja IC ym.

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-710/21, T-722/21 ja T-723/2 27.4.2022 antaman tuomion tuomiolauselman 1 ja 2 kohdan
- velvoittaa Euroopan parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä unionin tuomioistuimen menettelyssä, mukaan lukien asianajajien palkkiot.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valituksensa tueksi valittajat vetoavat kahteen valitusperusteeseen.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee oikeudellista virhettä, joka liittyy riidanalaisen päätöksen pätevän oikeusperustan puuttumiseen.

Unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on todennut, että Euroopan parlamentin työjärjestyksen 25 artiklan 2 kohta on pätevä oikeusperusta yhtäältä parlamentin rakennuksiin pääsyn rajoittamiselle vain henkilöihin, joilla on voimassa oleva EU:n digitaalinen koronarokotustodistus, ja toisaalta valittajien erittäin arkaluonteisten henkilötietojen käsittelemiselle. Valituksenalaisessa tuomiossa rikotaan erityisesti seuraavia säännöksiä ja yleisiä oikeusperiaatteita: (i) perusoikeuskirjan 8 artikla ja 52 artiklan 1 ja 3 kohta; (ii) Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan 7 artikla; (iii) Euroopan parlamentin jäsenten asemaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta 28.9.2005 tehdyn Euroopan parlamentin päätöksen 2005/684/EY⁽¹⁾ 2 artikla; (iv) asetuksen 2018/1725⁽²⁾ 5 artiklan 2 kohta; (v) unionin yleisen tuomioistuimen tuomioiden perusteluvollisuus, joka vahvistetaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 ja 53 artikassa; (vi) menettelymääräysten vastaavuutta koskeva yleinen oikeusperiaate; ja (vii) säädöshierarkian periaate.

Toinen valitusperuste, joka koskee oikeudellista virhettä, joka liittyy henkilötietojen käsittelyn käyttötarkoituksen rajoittamisen ja laillisuuden periaatteisiin

Unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on todennut, että Euroopan parlamentilla on toimivalta käsitellä valittajien kansallisiin koronarokotustodistuksiin sisältyviä henkilötietoja rajoittaakseen pääsyä Euroopan parlamentin rakennuksiin, vaikka tätä käyttötarkoitusta ei ole säädetty Belgian ja Ranskan lainsäädännössä. Unionin yleinen tuomioistuin on myös tehnyt oikeudellisen virheen toteamalla, että Euroopan parlamentin suorittama henkilötietojen käsittely kuuluu asetuksen 2018/1725 6 artiklassa säädetyn poikkeuksen soveltamisalaan.

Tällä tavoin valituksenalaisessa tuomiossa rikotaan seuraavia säännöksiä ja yleisiä periaatteita: asetuksen 2018/1725 4 artiklan 1 kohdan a, b ja c kohta ja 5 ja 6 artikla; ja (ii) unionin yleisen tuomioistuimen tuomioiden perusteluvollisuus, joka vahvistetaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 artiklassa ja 53 artiklan 1 kohdassa.

⁽¹⁾ EUVL 2005, L 262, s. 1

⁽²⁾ Luonnollisten henkilöiden suojelusta unionin toimielinten, elinten ja laitosten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta sekä asetuksen (EY) N:o 45/2001 ja päätöksen N:o 1247/2002/EY kumoamisesta 23.10.2018 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2018/1725 (EUVL 2018, L 295, s. 39).